

Getuigenis van Chris

Toevallig las ik vorig jaar januari over de opstart van een praatgroep, uitgaande van “Rouwzorg Vlaanderen “. Daar ikzelf geconfronteerd werd met het verlies van mijn partner en op dat moment door een moeilijke periode ging, besloot ik contact op te nemen met deze mensen, met het idee “ik heb niets te verliezen”. En zo kwam ik kort daarop in contact met onze begeleiders en andere lotgenoten. We werden er warm ontvangen, voelden er ons al vlug thuis en na enige tijd ontstond er een band tussen ons allen. Het is een “open” rouwgroep wat wil zeggen dat je vrij bent om te komen en te gaan er ook elke bijeenkomst andere lotgenoten kunnen bij aansluiten met hun verhaal. De namiddagen verlopen met een lach en een traan, maar vooral met het idee en het gevoel er niet alleen voor te staan. We hebben geluk want na afloop van de tien namiddagen blijven we regelmatig samenkomen om wat bij te praten. Met het verlies, het verdriet en de nog moeilijke dagen, kregen we er toch een vriend (in) bij.